

SYSTEM BOLOŃSKI

Dariusz Dolański

Instytut Historii UZ

19 czerwca 1999 r. w Bolonii dwudziestu dziewięciu ministrów odpowiedzialnych za szkolnictwo wyższe w państwach europejskich, w tym przedstawiciel Polski, podpisał program, który ma na celu promowanie zatrudnialności obywateli europejskich i międzynarodowej konkurencyjności europejskiego szkolnictwa wyższego, zwany Deklaracją Bolońską.

Cele zawarte w deklaracji bolońskiej osiągane są przez:

1. przyjęcie systemu czytelnych i porównywalnych tytułów lub stopni zawodowych: licencjat/inżynier i magister;
2. przyjęcie systemu opartego zasadniczo na dwóch stopniach kształcenia: trwających co najmniej trzy lata studiach I stopnia prowadzących do tytułu zawodowego licencjata lub inżyniera, których ukończenie jest warunkiem do przystąpienia do studiów II stopnia, które powinny prowadzić do tytułu zawodowego magistra i/lub stopnia naukowego doktora;
3. promowanie mobilności studentów poprzez ustanowienie systemu punktów zaliczeniowych;
4. promowanie mobilności nauczycieli akademickich;
5. prowadzenie współpracy europejskiej w zakresie zapewnienia jakości kształcenia poprzez opracowanie porównywalnych kryteriów i metodologii jej oceny.

Założenia Deklaracji Bolońskiej wpisywały się w podejmowane już wcześniej działania Komisji Europejskiej ułatwiające międzynarodową mobilność studentów w ramach uruchomionego w 1987 r. programu Erasmus. Ważnym elementem tego programu była akceptacja przez wszystkie uczelnie uczestniczące w tym programie Europejskiego Systemu Transferu Punktów (ECTS), który umożliwiał wzajemną akceptację zaliczeń i egzaminów. Sukces programu spowodował, że włączono go jako pakiet do kolejnych projektów Unii Europejskiej (Socrates I, Socrates II, Lifelong Learning Programme, Erasmus+).

Proces boloński jest rozwijany na odbywających się co dwa lata spotkaniach ministrów właściwych do spraw szkolnictwa wyższego, a w jego wyniku powstaje Europejski

Obszar Szkolnictwa Wyższego (European Higher Education Area/EHEA). Przełomowym dla tego procesu było spotkanie ministrów w 2005 r. w Bergen, podczas którego zostały przyjęte dwa dokumenty stanowiące podstawę do utworzenia systemu porównywalności dyplomów uzyskiwanych w różnych uczelniach i krajach EHEA. Pierwszy to opracowane przez European Association for Quality Assurance in Higher Education (ENQA) standardy i wskaźniki dotyczące zapewnienia jakości kształcenia, według których oceny jakości kształcenia dokonują narodowe agencje akredytacyjne, w tym Polska Komisja Akredytacyjna, a drugi to przygotowana przez specjalną grupę roboczą ramowa struktura kwalifikacji i umiejętności absolwentów (Qualification Framework for EHEA), która wspomaga mobilność studentów oraz stanowi podstawę dla porównywalności kwalifikacji uzyskiwanych w różnych krajach i w konsekwencji porównywalności dyplomów.

Pełnomocnicy rektora do spraw związanych z jakością kształcenia zapraszają na konsultacje. Ich terminy opublikowane są na stronach internetowych pełnomocników w zakładce KSZTAŁCENIE strony domowej UZ.

